

Det finns företeelser man som krönikör bör iaktta stor försiktighet när man skriver om. Helt enkelt för att de utgjort stommen i så många krönikor och kåserier (av varierande kvalitet) genom tiderna att de blivit utnötta. Det är ämnen som barn, husdjur, äkta hälfter och excentriska gamla släktingar. Och så är det sommarhus. Visst, Barbro Alving hade sitt Torp, men hon var å andra sidan Barbro Alving. Det var en stor fördel hon hade över oss andra. Det är därför med tvekan jag nu skriver om mitt sommarhus. Risken är stor att jag när som helst svämmas över i gråtmild sentimentalitet. För jag tror inte att det finns något hus i hela världen som har varit så hett eftertraktat och blivit så älskat som just det här huset. Min lilla plats, mitt lilla hus, mitt i världen.

Ja, ni ser. Jag kan inte ens skriva en mening om det utan att försätta mig i pekoralläge. Jag skulle kunna berätta att jag nästan varje vecka drömmer mardrömmar om att huset tas ifrån mig på ett eller annat sätt. Det kan vara grävskopor som mejar ned det medan jag står maktlös bredvid och inget kan göra, det kan vara våldsamma bränder. Inte sällan drömmer jag att huset har invaderats av illvilliga människor som hävdar rätten att vara där. Den drömmen tyder förmodligen på att jag är en egoistisk själ som inte vill släppa en tum på mitt revir till förmån för någon annan. Men den säger också ganska mycket om hur mycket det där huset har kommit att betyda för mig. Och ändå har jag inte ens haft det i två år ännu.

Huset ligger på en ö i skärgården. Bara en sån sak. Det är ingen sjötomt och absolut inget stort hus, men det ligger högt och vackert och när man kommer ut på trappan på morgonen luktar det tall och hav ute. Tomten är full av smultron och blåbär. Själva huset är lite märkligt. Det är byggt i mitten på femtiotalet, och det ser invändigt mer ut som en funkistvåa i stan än ett sommarhus. Köket har rosa originalluckor och .nej, nu måste jag stoppa för annars slutar jag aldrig.

Men jag är ingalunda ensam om att ha en fixering vid mitt sommarhus. Om jag var en person som hävdade något sådant som en 'folksjäl' så skulle jag nog säga att sommarhuset, den egna täppan, är en grundläggande del av det svenska kollektiva undermedvetna. Skulle jag framkalla en bild av typisk 'svenskhet' tror jag att det är just sommarsvenskarna; stretande med dramaten-kärror och papperskassar med plantor i, på väg mot sina respektive hybblen runtom i landet. Det påtas och det krattas och det läggs nät. Det promeneras och det plockas svamp. Det är kinder som först är vårbleka, sedan rödbrusiga av sol och nubbe och därefter rosiga av höstsol.

När jag skaffade mitt sommarhus var det lite som om jag beviljats inträde till ett för mig tidigare stängt sällskap. Från och med nu ingick jag i de professionella Livsnjutarnas skara. Den som påstår att alla svenskar är asketiska har inte suttit på en skärgårdsbåt en tidig

fredagkväll i juni. Den där lite upplösta livsnjutarstämningen infinner sig redan på kajen; det är fredag, det finns löfte om iskall öl på båten och kanske aborrgryta när man kommer fram. 'En mer självgod stämning har jag då aldrig varit med om' sa en kritiskt sinnad person som följde med mig ut en gång. Jo, det stämmer ju. Men vad kan man annars vara när kvällssolen glittrar över fjärden och hela Roslagens famn öppnar sig mot en .och, ja, så var vi där igen. Det går inte att skriva om sommarhus.